

מאמץ שתקציב מסוג זה ישלים את יתר צעדי הכלכלה הנכונה. כאן אינו יכולה להסכים אתה. לדעתי תקציב שמכוסם על העיר קרן של הונות-הכנסות שוויונית והפעלת גלגלי-המשק הוא זה הי משלים את מדיניות הכלכלה הי נכונה. תקציב המתבסס על קיי צמיחה ותחירה לאיוון תקציבי לא יעשה זאת.

העולם המערבי המתועש סובל היום מסטגפלציה. מאינפלציה ומאבטלה, המשור לבות זו בזו. בתקופה האחרונה מורגשת במיוחד השפעתה של האבטלה. ישראל נמלטה מגורל עגום זה ממש ברגע האחרון, בזכות הכלכלה הנכונה — בלי מרכז את — של ארידור, אחרי שהכלכלה הלא-נכונה של ייגאל הורביץ כבר הוליכה את המשק הישראלי אל סף הסטגפלציה. לסטגפלציה — אותו מצב נורא של אינפלציה המלווה בניוון המשק — יש שני אבות: ה"קיצוץ בתקציבי-המדינה, ושערי-הריבית. אם בודקים את מצבם של שני גורמי הסטגפלציה בארץ, אין מנוס מן המסקנה שהסטגפלציה שוב עומדת במשע, ומאימת בהגברה חוזרת של קצב האינפלציה, ובאכזר טנה המורדה. כך מנוישים עתה לי כנסת תקציב שהשכורה העיקרית בו הם הקיצוצים, וכך מאפשרים לבנקים לחזור ולהעלות את שערי הריבית.

היועץ הכלכלי של שרי-האוצר, הפרופ'

תאצ'ר אבטלה נוראה

סור יקיר פלסנר, טועה בתחזיתו כי שערי הריבית בארצות-הברית ירד בגלל המיתון הגובר שם. המיתון אינו מוריד את שערי הריבית בארצות-הברית. ולא בשום מקום אחר בעולם. ואסור לעשות את חשבונות התקציב הלאומי מתוך התבססות על הנחה זאת. שערי-הריבית בארצות-הברית לא יירד לפני שתחלף שם השיטה הכלכלית הי נוכחית. שהנהיג רונלד רגן. לפי הנחותיה של שיטה זו, השיטה הדוגלת בסטגפלציה, ירד שערי-הריבית רק כתוצאה מהתמוטטות כלכלית. במיתון בלבד לא די. שערי-הריבית בארצות-הברית, בבריי טניה, בגרמניה ובמדינות אחרות הם כה גבוהים. משום שבכך בדיוק רוצים קבר-ניטי המשק. זוהי מדיניות הנקבעת על ידי החלטות רצוניות בדיעה צלולה. אין זו סתם תוצאה של משחק הכוחות "בשוק החופשי".

יוקרתו

של שמידט

ר דיוק משום כך לא יוריד המיתון הכלכלי את שערי-הריבית בארצות-הברית ולישראל לא יהיה קל יותר להת-זיר את חובותיה כאשר ירד מחירו של הדולר האמריקאי. הירידה האחרונה בי שערי-הריבית בארצות-הברית — מ-20% ל-14% לא נמשכה זמן רב. עתה שב

שערי-הריבית ומתייצב על קרוב ל-20%. אחרי שהבנק הפדרלי התערב. מדיניות הקיצוץ באשראי ובהורמה הממשלתית לא באה לעולם אלא כדי לגרום לאינפלציה גבוהה, ובכך היא מצליחה. מדיניות זו אינה מיועדת לקצב באינפלציה — והיא אכן אינה עושה זאת.

הדוגמה הגרמנית מוכיחה יפה ששערי הריבית הוא תוצאה של החלטה שרירותית שת שקיבלו מוסדות מסוימים, ואין הוא תוצאה של האינפלציה, כשם שאינו תוצאה של המאבק נגדה.

בקיץ של שנת 1980 היה הנס הכלכלי בגרמניה בעיצומו. היתה שם רמת-חיים גבוהה. רמת-השקעות גבוהה, וגידול בי תוצר הלאומי, שהיה מלווה בגירעון תקציבי ענק, בשיעור 60 מיליארד מרקם. לפתע התקבלה ההחלטה: "הי נק הפדרלי המרכזי של גרמניה הפסיק את הריבית הבנקאית לי 16%! לא היתה לכך שום הצדקה, לא מבחינת שיעורי-האינפלציה, וי לא מבחינת הצורך להיחלם נגדה. האינפלציה בגרמניה באותה תקופה פה היתה פחות מ-5%.

אך לאחר שהועקה שערי-הריבית — התחילה גם האינפלציה לעלות וזנאת. לא חלף זמן רב, וגם הי אבטלה הופיעה, והיום היא עומדת על שני מיליוני מובטלים — קרוב ל-10% מכוח-העבודה הגרמני!

גרמניה נכונה למעשה לסטגפלציה. מי עידן של פיתוח ושיגשוג היא עברה לעידן של אינפלציה, ניוון ואבטלה.

עתה מתחילה הלמוט המונה להשתנות. הקני צלר הגרמני הלמוט שמידט מבקש להשיג שינוי במצב. אך הוא אינו משאיר דבר לפעולתו של השוק החופשי. שמידט מעי מיד את כל יוקרתו לצד התקציב שהוא מבקש להעביר בבונדסטאג הגרמני. זהו תקציב גרעוני המבוסס על פיתוח ועל הורדת שערי-הריבית.

בליטניה היא דוגמה קיצונית עוד יותר. ראש-הממשלה, מרגרט תאצ'ר, הביאה בי

— היה הלקוח זקוק באותו חודש למשיכת יתר גוססת בכל מיקרה — גם כאשר מספיקות הכנסותיו להוצאות אותו החודש. ליצרנים אין ברירה, אלא לקחת הלוואות למימון עיסוקיהם — ודי בכך שיקחו הלוואה אחת ריבית קצוזה, כדי שלא יהיה באפשרותם לחרוג ממעגל קסמים זה — עד לאותו רגע מר ונמחר שבו יתמוטט המיפעל. כך אנו עדים להתמוטטות מיפי עלים רבים וזחיסוד משקים חק לאיים — וכך גם גוברת האבטלה כאשר עובדים נפלטים ממעגלי ה"יצור".

ואילו המיפעלים הגדולים, הקונצרנים והמונופולים, זקוקים גם הם לאשראי רב כדי לממן את קניית המיפעלים הקטנים שהתמוטטו. אך כאן בעצירה אינה חמורה כל-כך, משום שבדרך כלל נמצאים הקוני ציגנים הגדולים והמונופולים בשליטת הבנקים עצמם, ואלה גומרים את החשבונות בבית.

אם לא יגבור המשק הישראלי על שערי-הריבית הגבוהה, תגמור אותו הריבית. הריבית הגבוהה מעמידה את הייצור בין פטיש הי מימון היקר ובין סדן חוסר כוהי הקנייה שבידי העם, ובתנאים כאלה לא יוכל ייצור להתקיים, וי אין מה לדבר על גידול בהשקעות.

כיסוי

מעטים

ח כמי הכלכלה הישראלית טוענים כי מתמוטטים רק מיפעלים, לא כדאיים. אך מה שהופך מיפעלים יצרניים ל"לא כדאיים" אינו אלא שערי-הריבית הגבוהה. סגן שר האוצר, חיים קופמן, הציע פעם לחוקק חוק שאוסר על גביית ריבית ריא לית שעולה על 10% עד 15%. זהו הזמן לחוקק חוק כזה, והממשלה תוכל לעשות זאת, אם רק תרצה. הממשלה חזקה בהרבה מן הבנקים.

אם לא תחסל מדיניות הממשלה את

שערי-הריבית הגבוהה - יחסל שער

הריבית את המשק, ויגרום

להאצת האינפלציה ולאבטלה

לרשותה לתקציב מוקצץ היטב, לשיעור אינפלציה גבוה ולאבטלה נוראה. וגם אצלנו אוכלת הריבית את המשק. מרבית היצרנים אינם יכו לים שלום שכר גבוה יותר לעובדי ריהם גם אינו רצו בכך — משום שחלק גדול מרווחיהם נאכל עלי ידי מחיר המימון, ועובר אל הי בנקים. כך זולל שערי-הריבית הי גבוהה לא רק את רווחי-היצרנים, אלא גם את שכרי-העובדים.

הבנקים גובים רווחים מן השכר גם בדרך אחרת. השכירים פשוט משלמים לבנקים חלק קבוע משכרם החודשי. היום אי-אפשר לקבל משכורת ליד. אפילו השלם הצבאי כבר כמעט שאינו קיים — הבנקים אוספים לאיחסון אצלם גם את משכורות חיילי צבא החובה והקבע, וזה בוודאי רווח נקי. הבנקים משלמים ריבית מגוחכת על הכסף המופקד בהם, ולעומת זאת גובים משלום עבור כל פעולה ופעולה שעושה הלקוח בחשבונו — ובינתיים יכו לים הבנקים לעשות בכספיה-משכורות הנמצאים אצלם ככל העולה על רוחם. וכאשר מותאם השכר לעליית המדד רק אחת לשלושה חודשים, אין כמעט שכיר שאינו נכנס לצבצב של משכתי-יתר — ומספק מקור הכנסה נוסף לבנקים. הללו גובים על משיכת-היתר ריבית גבוהה מאוד, וזהו אחד מקווי האשראי הבטוחים והרווחיים ביותר של הבנקים. אך מדוע נמשך הביקוש לאשי ראי גם כאשר מחירו גבוה כלי כד? מדוע יכודים הבנקים להמי שוך ולטעון שהריבית היא גבוהה משום שקיים ביקוש רב לאשראי, ולא כיגלה החלטתם לגבות ריבית כזאת?

במה שנוגע לשכירים וליצרנים הקטנים והבינוניים, פועל כאן חוק הריבית הקצוזה. כאשר בחודש הרביעי מנכה הבנק מהשכר את הריבית על שלושה חודשי משכתי-יתר

שבעלו מודע לכשרונותיו אלה ואף עושה לפיתוחם. אם הקו מופיע ביד השמאלית בלבד, הרי שתכונותיו אלה קיימות בו מלידה, והן מופעלות באופן תת-מודע. יתכן שהוא חוש שמפני עיסוק בעניינים כאלו, או שהוא עסוק מדי בענייני היום-יום ואינו חושב להתפנות לכך.

הצלב המיסחורי

מופיע באיזור שבין קו הראש לקו הלב. איזור הידוע בשם "החצר המרו-בעת". כשהוא מופיע במרכזה — מש-מעות הדבר שלבעלו כוחות נפשיים, והוא כה נמשך לחוכמת הנסתר עד כי לעתים כל דרך חיו מושפעת מכך.

טבעת שלמה בכף היד השמעה מיצבור בלתי רגיל של חוכמה

לעתים הוא יכול לחזות מחשבותיו ומעשיו של הזולת, ולקצור בכך הצלחה בחיי-החברה שלו ובעיסוקיו.

גברים בעלי סימן כזה יודעים על איזו אשה כדאי "לעבוד" וממי אפשר להת-חמק. הם יודעים מתי לקנות ומתי למ-כור, וחשים בעצמותיהם אם עיסקה תהיה ריווחית או תהווה כישלון. תכונה מיוחדת זו, מעמידה אותם הרבה מעבר למתחריהם וריביהם. ועל כן המונח "האשף העסקים" הולם אותם היטב.

אם הצלב המיסטי מופיע בקירבת הקמיצה (עדין בין קו הלב והראש) זה מראה על אדם ששמח לבוא לכל מיני מגידי עתידות ואסטרולוגים. וכן הוא נהנה מהצמרמורת העוברת בעמוד השדרה שלו, למשמע סיפורי שדים ו"רוחות. אבל בכך מסתכם ומסתיים העניין שהוא מגלה בשטחים אלה.

טבעת שלמה

חצי עיגול המקיף את האצבע המורה. זהו סימן נוסף הקשור בכשרונות של החוש השישי. נוכחות טבעת שלמה ביד, משמעותה — שליש מייצבור בלתי רגיל של חוכמה והוא יודע כיצד להפיק סמכות וכוח. מכאן ניתן להבין, מדוע מתגלה סימן זה לעתים כה נדירות. פסיכולוג חניחן בסימן כזה, יוכל להיות בטוח שחור במיקצוץ הכוון. בעלי סימן זה ספורים ונדירים מאוד.

גבעת הירח

גבעה המפותחת יותר לכיוון שורש כף היד, מגלה כושר אינטואיטיבי ובלות אסטרולוגית. אותה משמעות יש לנוכחותו של משולש על גבעת סטורן.

סימנים נוספים ליכולת אינטואיטיבית הם:

בין גבעת ונוס לגבעת לונה (הירח) שוכנת לעתים גבעה, שמראה שכאן מת-הבא אדם בעל חוש שישי וטפתייה חזקה. הוא חש את אלה השוכנים אותו וקולט היטב מהם המניעים שגורמים להם להתנהגות כזו או אחרת.

גם אצבעות הנוטות כלפי חוץ מראות על אדם שלו כוחות נסתרים והוא מוש-פע-בקלות מכל תופעה בלתי מתקבלת על הדעת המשתייכת לעולם הנסתר. לעתים הוא עצמו יוכל לשמש כמדיום ולהעביר מידע מעולמות אחרים.